

INTERNASJONAL DOKUMENTAR

NYHETER FRA HJEMMET

Noen av filmene i vårt internasjonale dokumentarprogram er til sammen med på å reise et viktig spørsmål: Hva er hjem?

INTERNATIONAL DOCUMENTARIES

Some of the films in our international documentary programme join forces to ask an important question: what is home?

For mange har ordet 'hjem' en nærmest hellig betydning. Det er en menneskerett, og derfor noe vi i utgangspunktet oppfatter som ensidig positivt. Hjemmet er selve grunnsteinen i et menneskeliv, det er og blir en del av oss, enten vi vil det eller ikke. Vi kan oppfatte det som tyngende og kvelende, og vi kan opponere mot det, men de fleste vil likevel oppfatte det som noe verneverdig; noe de er villige å kjempe for. Og da handler det ikke nødvendigvis om 'hjem' i en materiell betydning, som et hus eller et avgrenset geografisk område. Som regel sloss man for hjemmets symbolske verdi: hjemmet som en representant for identitet, sosial tilhørighet, og nasjonalitet.

Hjemmet er en privat sak – i alle fall så lenge man har det – men i det man mister det, eller det blir truet, blir hjemmet et politisk anliggende. I følge FNs høykommissær for flyktninger er det ca 20 millioner mennesker i verden som mangler hjem. Men dette er kun innbyggere i de landene som omfattes av FNs mandat, dermed er tallet mye høyere. Man trenger heller ikke å ha status som flyktning for å føle at man er fratatt sitt hjem. En stor del av verdens befolkning lever – enten frivillig eller ufrivillig – i eksil. Eksakt hvor mange er umulig å si. Selv om de fleste av disse har en bolig i sitt nye hjemland, er det en kjensgjerning at de oppfatter seg som hjemløse. Det gjelder også de som har en teoretisk mulighet til å flytte tilbake, men som har pådratt seg så mange forpliktelser i sitt nye hjemland at det er praktisk umulig.

Et hjem er et privilegium, og hjemløshet er en følelse av tap. 'Hjem' er et komplekst begrep som er gjenstand for både sentimentalitet og nostalgi på den ene siden, og politiske diskusjoner på den andre. Med andre ord kan man snakke om dette begrepet på mange måter. Så er også 'hjem' en fellesnevner i årets

To many, the word 'home' has a near sacrosanct meaning. It is a human right and therefore something we perceive as wholly positive. Home is the very foundation of a human life, and it is and will always be part of us, whether we want it to or not. We may regard it as suffocating and a heavy burden, we may rebel against it, but most of us will still regard it as worthy of preservation – something worth fighting for. And this is not necessarily about 'home' in a material sense, like a house or a delimited geographical area. What one fights for is usually the symbolic value of home, a home which represents identity, social belonging and nationality.

Home is a private matter – at least as long as one has one – but when it is lost or under threat, home becomes a political matter. According to the United Nations High Commissioner for Refugees, there are about twenty million people on Earth who currently lack a home. But this figure only comprises countries covered by the UN mandate, so the number is in reality much higher. Furthermore, one does not need refugee status to feel that one's home has been taken away. A large part of the world's population lives – whether voluntarily or involuntarily – in exile. Exactly how many is impossible to say. Even though most of them may have a place to stay in their new homeland, it is a fact that they regard themselves as homeless. This is also the case for those who have a theoretical possibility of returning, but have so many commitments in their new homeland that it has become impossible in practice.

A home is a privilege and homelessness is a feeling of loss. 'Home' is a complex notion which is the subject of both sentimentality and nostalgia on the one side, and political discussions on the other. In other words, one can address

internasjonale dokumentarer, selv om det ikke er så mange som problematiserer eller utfordrer selve begrepet. Som oftest ligger spørsmålene om hjemmet og hjemmets rolle implisitt i helt andre diskusjoner.

Den filmen som fører den mest direkte diskusjonen om hva begrepet 'hjem' betyr, er Amos Gitai's film *News from House/News from Home* (2006). Her plasseres 'hjemmet' midt i drakampen mellom Israel og Palestina, idet Gitai lar et bolighus som en rekke mennesker gjør krav på som sitt hjem, få symbolisere selve kjernen i konflikten. De forskjellige partene i denne filmen er likevel mer opptatt av huset enn av selve konflikten og klarer å identifisere seg med hverandre gjennom det som de har til felles, nemlig tapet av et hjem. En mindre nyanisert, og mer prekær oppfatning av begrepet finner vi i *Carnets d'un combattant kurde* (2004, *Dagboksnotater fra en kurdisk soldat*), hvor vi møter Akif og hans kamerater som har brutt opp fra et på mange måter trygt og ordnet liv i Tyskland for å kjempe med geriljaen for et fritt Kurdistan. Her er retten til hjem, tradisjon og nasjonal identitet et politisk prinsipp, som man er villig til å ofre livet for. Eksillivet representerer kun en fornektelse av identitet og en passiv holdning til den uretten som blir begått. Men eksillivet kan også oppfattes på andre måter. Som i *La traversée* (2006, *Overfarten*), hvor livet i eksil handler mer om savn enn tap av rettigheter, og hvor vi møter mennesker som lever i en slags lammende nostalgi der savnet etter det man har forlatt hindrer dem i å ta aktivt del i sine nye liv.

Eller som i *I for India* (2005), hvor en inder bosatt i England holder savnet etter hjemlandet på avstand ved å utveksle super 8-dagbøker med familien sin i India. Og siden film ofte virker bekleffende, klarer han samtidig å gi eksillivet en verdi. Som sagt, så finnes det mange innfallsvinkler, og disse filmene tar bare utgangspunkt i noen av dem. Men til sammen er de med på å reise et viktig spørsmål: Hva er hjem? Og hva betyr hjem for deg?

Foruten de nevnte filmene presenterer vi også en rekke andre filmer, som handler om alt fra Grace Lee til George Michael. Filmene er hentet fra Rotterdam internasjonale filmfestival, Cinéma de réel i Paris, Forum i Berlin og Sundance filmfestival. Og de fleste vises for første gang i Norge. Så benytt anledningen!

Dag Johan Haugerud

this idea in many ways. 'Home' is a common denominator of this year's international documentaries, even though not that many of them problematise or challenge the notion itself. More often than not, the issues of home and the role of a home are implicit in completely different discussions.

The film that features the most direct discussion of what the idea of 'home' may mean is Amos Gitai's *News from House/News from Home* (2006). Here 'home' is placed in the middle of the struggle between Israel and Palestine, when Gitai lets a private house which a number of people claim as their home become a symbol of the very core of the conflict. Still, the various parties in this film are more concerned about the house than the conflict itself, and manage to identify with each other precisely through the fact that the loss of a home is something they have in common. We find a less nuanced and more precarious perception of the idea in *Notes of a Kurdish Rebel* (2004), where we meet Akif and his friends who have broken up from an in many ways safe and orderly life in Germany to fight with the guerrilla for a free Kurdistan. The right to have a home, traditions and a national identity is here a political principle one is willing to sacrifice one's life for. Life in exile represents only a denial of identity and a passive attitude to past injustices. But exile may also be seen in another light. Like in *We the Emigrants* (2006), where living in exile is more about yearning than a loss of rights, and where we meet people who live in a sort of paralysing nostalgia in which the yearning for what they have left behind prevents them from becoming active participants in their new lives.

Or like in *I for India* (2005), where an Indian who lives in England keeps the longing for his homeland at bay by exchanging diaries shot on Super 8 with his family back in India. And since film often has a confirming effect, he manages at the same time to give value to a life in exile. As seen above, there are many angles on 'home', and these films only deal with some of them. But taken as a whole, they raise an important question: What is home? And what does home mean to you?

In addition to the above films, we will also present a number of other movies, about everything from Grace Lee to George Michael. The films have been selected from the programmes of International Film Festival Rotterdam, Cinéma de réel, Forum in Berlin and the Sundance Film Festival. And most of them are being screened here for the first time in Norway. So please seize this opportunity!

Vi har produsert *Smertepunktet* i regi av Aamund Johannesen. Vi er alltid åpen for å diskutere nye kort- og spillefilmprosjekter.

FILMHUSET

Filmhuset Produksjoner, Riddervolds gt. 10, 0258 Oslo
tlf.: 22 54 33 50 fax: 22 54 33 51 www.filmhuset.no

Vi har arbeidet med lyden på følgende filmer i programmet:

- *Roswell Enterprises*
- *Sirkel*
- *Smertepunktet*
- *Rubber twin*
- *Trøbbel*

Vi tar gjerne en samtale med deg om lyden på dine filmer også.

sound factory
Audio postproduction

Studio: Sandakerveien 24 d, bygning F3, tlf.: 22 56 41 11
Soundfactory AS, Riddervolds gt. 10, 0258 Oslo
www.soundfactory.no

Vi vil filmens beste!

FILM&KINO ivaretar norske kommuners interesser innen film, kinodrift og videovirksomhet og fungerer som bransjeorganisasjon for kino- og videobransjen.

Hva gjør FILM&KINO?

- FILM&KINO støtter distribusjon, import og lansering av film. Kvalitetsfilmer og barnefilmer får distribusjonsstøtte som åpner for at filmene kommer ut til kinoene i flere kopier.
- FILM&KINO sørger for norske versjoner av barnefilmer og gir kopistøtte til spesielt populære filmer slik at også små, lokale kinoer kan få premiere mens filmen fortsatt er aktuell.
- FILM&KINO bidrar til finansiering av filmfestivalene i Norge.
- FILM&KINO administrerer bransjetiltak som Den store kino-dagen, Kinosommerkampanjen og Videofestivalen.
- FILM&KINO gir ut tidsskriftet Film & Kino.
- FILM&KINO tilbyr filmvisninger over hele landet gjennom S-Kino og Bygdekinoen.

FILM KINO

FILM&KINO, Filmens Hus, Dronningensgate 16, Oslo,
Postboks 446 Sentrum, 0104 Oslo
Tlf: 22 47 45 00, Faks: 22 47 46 99,
E-mail: post@kino.no, Web: www.kino.no

BLOCKADE

BetaSP | 52 min
 Russland/Russia | 2005

Regi/Direction: Sergeiy Loznitsa
 Manus/Screenplay: Sergeiy Loznitsa
 Klipp/Edit: Sergeiy Loznitsa
 Lyd/Sound: Vladimir Golovnitky
 Prod/Prod: Telnov Viacheslav for
 St. Petersburg Doc.
 Film Studio

SERGEY LOZNITSA (f.1964) er utdannet matematiker og filmregissør. Han har laget en rekke prisbelønte filmer.

SERGEY LOZNITSA (b.1964) was educated as a mathematician and a film director. He has made a number of award-winning films.

Blockade er en lydlagt stumfilm om tyskernes beleiring av Leningrad i årene 1941–1944. Regissør Sergey Loznitsa har ikke skutt et eneste bilde i denne filmen. Istedet har han oppsøkt St. Petersburgs studio for dokumentarfilm og funnet over 3 1/2 time med arkivopptak. Av dette materialet har han plukket ut fragmenter, som til sammen viser hvordan byen og menneskene i løpet av den 900 dager lange beleiringen gradvis ble nedbrutt. Brutaliteten i bildene øker proporsjonalt med nøden. Over 800 000 av byens 4 millioner innbyggere døde, de fleste av sult.

Det finnes ingen fortellerstemme i denne filmen, derimot er den lydlagt med såkalte naturlige lyder; gamle og nye lydopptak som refererer direkte til det vi ser. Loznitsa mener at dette er en effektiv måte å trekke tilskueren inn i filmen på, og at det skaper en større nærhet til det som blir fortalt enn om man bruker voice-over. Lydbildet er også med på å oppheve det 'tidsfilteret' som ligger over arkivopptak og som ofte skaper en distanse mellom filmen og tilskuerne.

Blockade er en annerledes og sterk filmopplevelse som man ikke bør gå glipp av.

Blockade is a silent film, with a soundtrack added to it, about the German siege of Leningrad in the years 1941-44.

Not a single image of this film has been shot by director Sergey Loznitsa. He went instead to the studio for documentary films in St. Petersburg where he found more than three and a half hours of archive footage. From this material, he has selected fragments that, when put together, demonstrate how the city and its people gradually declined during the 900-day siege.

The brutality of the images increases in proportion with the destitution. More than 800,000 of the city's four million inhabitants died, most of them from hunger.

The film has no narrator, but so-called natural sounds have been added to the images; old and new recordings that are directly connected to what we see. Loznitsa thinks this is an efficient way of drawing the spectator into the film, and that it creates a greater intimacy with what is told than if he had used a narrator as an intermediary. The sound also contributes to removing the 'time filter' of archive footage, which often creates a distance between film and audience.

Blockade is a different and powerful film experience that you should not miss.

CARNET D'UN COMBATTANT KURDE

Notes From a Kurdish Rebel
Dagboksnotater fra en kurdisk soldat

BetaSP | 80 min
Frankrike/France, Italia/Italy | 2006

Regi/Direction: Stefano Savona
Foto/Camera: Stefano Savona
Klipp/Edit: Marzia Mete
Lyd/Sound: Stefano Savona,
Jean Mallet
Prod/Prod: JBA Production
Kontakt/Contact: JBA Production
52 rue Charlot
FR-75003 Paris
T: +33(0)148048460
jbaprod@club-internet.fr

STEFANO SAVONA, født 1969, er arkeolog, fotograf og dokumentarist, og har dedikert sitt arbeid til flyktning-relaterte spørsmål

STEFANO SAVONA (b. 1969) is an archaeologist, photographer and documentary filmmaker who has devoted his work to refugee-related subjects.

Hva får en ung mann og en ung kvinne i Tyskland til å bryte opp fra sine liv og flytte til fjellene i Tyrkia for å kjempe med den kurdiske geriljaen PKK?

Vi følger tett på en gruppe ungdommer som har tatt steget og bestemt seg for å vie sine liv til kampen for et fritt Kurdistan. Under deres daglige patruljer i fjellene blir vi kjent med flere av medlemmene, og får høre om deres personlige motiver, drømmen om et fritt hjemland, og tvilen på at de noen gang vil lykkes.

Trivielle samtaler om daglige gjøremål blandes med politiske debatter, hvor kvinnenes rettigheter er et viktig tema. Ikke alle har like lett for å godta den mannsdominerte organisasjonsformen i geriljaen. Spesielt ikke om man er en velutdannet jente oppvokst i et urbant Tyskland.

Filmen stiller flere viktige spørsmål om frihet, identitet og nasjonal tilhørighet, og om hvor langt man er villig til å gå og hvilke midler man er villig til å bruke for å oppnå sine mål.

Filmen har vakt oppsikt ved flere festivaler og mottok to priser ved Cinéma du Réel 2006.

What makes a young man and woman from Germany break up from their normal lives and move to the mountains of Turkey to fight with the Kurdish guerrilla movement PKK?

We follow closely a group of young people who have taken the big decision to devote their lives to the struggle for a free Kurdistan. During their daily patrols in the mountains, we get to know several of the members, and listen to their personal motivations, dreams of a free homeland and doubts that they will ever succeed.

Trivial conversations about daily chores are mixed with political debates, where women's rights are an important subject. Not everybody finds it easy to accept the guerrilla movement's male-dominated organisation – especially not if you are a well-educated girl who has grown up in urbane Germany.

The film raises several important questions about freedom, identity and national belonging, and about how far one is willing to go and which means one is willing to use to achieve one's goals.

The film has attracted attention at several festivals and received two prizes at Cinéma du Réel in 2006.

FLICKAN FRÅN AUSCHWITZ

The Girl From Auschwitz

35 mm (1:1.66) | 76 min
Sverige/Sweden | 2005

Regi/Direction	Stefan Jarl
Foto/Camera	Halldor Gunnarsson Per Källberg Joakim Jalin Stefan Jarl Viggo Lundberg Francheska Katz
Musikk/Music	Ulf Dageby
Klipp/Edit	Stefan Jarl Marie Kjellson
Lyd/Sound:	Stefan Jarl Lars Lundberg Cine Post Per Carleson Studio Lagnö
Prod/Prod	Stefan Jarl for Stefan Jarl AB
Kontakt/Contact	Stefan Jarl AB Brunnsgården, Forshem

STEFAN JARL (f. 1941) er kjent for å lage dokumentarer med et sosialt engasjement. I 1981 var han på Kortfilmfestivalen med «Memento Mori» (1981). I 2003 laget Stefan Jarl og Lukas Moodysson filmen «Terrorister – en film om dom dömda» om demonstrasjonen under EU-toppmøtet i Göteborg juni 2001.

STEFAN JARL (b. 1941) is renowned for his socially engaged documentaries. Stefan Jarl attended the Short Film Festival at Røros in 1981 screening the film «Memento Mori». I 2003 Stefan Jarl and Lukas Moodysson made the film «Terrorists – The Kids They Sentenced» about the demonstrations during the EU Summit in Göteborg in June 2001.

Flickan från Auschwitz er et portrett av den jødiske forfatteren og journalisten Cornelia Edvardson. Man skulle kunne si at historien hennes både begynner og slutter da hun som fjortenåring ble skilt fra sin familie og plassert i Theresienstadt og deretter Auschwitz. Men i motsetning til de andre familiemedlemmene overlevde Cornelia konsentrasjonsleirenes grusomheter og havnet i Sverige etter krigen. Her fortsatte hun å kjempe, både som innvandrер og kvinne, og klarte mot alle odds å oppnå en posisjon som journalist. Etter å ha født fem barn, flyttet hun til Jerusalem hvor hun begynte å jobbe som utenriksreporter for Svenska Dagbladet. Hun ønsket å vie journalistgjerningen til noe som føltes viktigere i en større sammenheng, og forteller at avgjørelsen ble tatt da hun deltok i et 1. mai-tog i Sverige hvor en av parolene var «Flere brygger til småbåt-eiere.» Om motivet for å velge Jerusalem i første omgang var motivert ut fra et ønske om å kjempe for jødernes oppreisning etter krigen, ble det etter hvert umulig for Cordelia ikke å ta inn alle sidene av konflikten. Rapporteringen hennes ble derfor stadig mer nyansert og problematiserende, og hun ble av mange anklaget for å være Palestina-vennlig. Ikke minst det jødiske samfunnet i Sverige følte seg sveket, og vendte Edvardson ryggen. Like fullt fortsatte hun sin nitidige rapportering, og jobber fremdeles som journalist i en alder av 76 år.

Filmen om Cornelia Edvardson er på mange måter flere historier i én. Det er et øyenvitnes brutale fortelling fra nazistenes konsentrasjonsleire, det er et portrett av en kvinne som gjennom sitt humanistiske og sosiale engasjement har viet sitt liv til å rapportere om urett, og det er et innblikk i den utsatte posisjonen til et menneske som insisterer på å fortelle sannheten.

The Girl from Auschwitz is a portrait of Cornelia Edvardson, a Jewish author and journalist. One could say that her story both begins and ends when 14-year-old Cornelia became separated from her family and was sent to Theresienstadt and then Auschwitz. But unlike the other members of her family, Cornelia survived the atrocities of the concentration camps and ended up in Sweden after the war. Here she continued her struggle, both as an immigrant and as a woman, and managed against all odds to obtain a position as a journalist. After having given birth to five children, she moved to Jerusalem to become a foreign correspondent for the newspaper Svenska Dagbladet. She wanted to devote her journalistic life to something that felt more important in a larger context, and tells us that her decision was taken when she participated in a May Day parade in Sweden where one of the parolés read «more quays for boat owners». If her reason for choosing Jerusalem originally was based on a desire to fight for the Jewish cause after the war, it gradually became impossible for her not to consider all sides of the conflict. Her reporting therefore grew increasingly nuanced and critical, and many accused her of being friendly to the Palestinian cause. Not least the Jewish community in Sweden felt she had let them down and turned their backs on her. She continued her thorough journalism unperturbed, however, and still works as a journalist at the age of seventy-six.

In many ways, the film about Cornelia Edvardson is several stories rolled into one. It is a brutal eyewitness account of the Nazi concentration camps, it is a portrait of a woman who through her humanistic and social engagement has devoted her life to reporting injustice, and it is an insight into the exposed position of a person who insists on telling the truth.

GEORGE MICHAEL – A DIFFERENT STORY

George Michael –
en annerledes historie

35 mm | 93 min
England | 2005

Regi/Direction	Southan Morris
Manus/Screenplay	Southan Morris etter idé fra George Michael
Foto/Camera	John Sorapure
Klipp/Editing	Duncan Shepherd
Lyd/Sound	Roger Dobson Ash Tirabady
Med/With	George Michael
Prod/Prod	Caroline True, Andy Stephens (executive producer)
Kontakt/Contact	Gorilla Entertainment, Ltd. 12A Howley Place GB-London W2 1XA T: +44 207 724 61 75 E: rg@gorillaentertainment.com

SOUTHAN MORRIS har regissert et stort antall programmer, dokumentarer og konserter for BBC. Filmene hans har vunnet mange priser. Hans tv-dokumentar «The Sound of Music Children for ITV» vant New York Film Festival-prisen i 2000.

SOUTHAN MORRIS Southan Morris has directed numerous programmes, documentaries and concert recordings for the BBC. His films have received many awards. His television documentary, «The Sound of Music Children for ITV» received the New York Film Festival Award in the year 2000.

Dette er historien om Georgios Kyriacos Panayiotou – bedre kjent som George Michael – og hans karriere fram til i dag som en av verdens mestselgende popartister. Fra å slå gjennom med florlett åttitallepopp med duoen Wham! i 1982, til å utvikle seg til voksenalderens Alessi, har George Michael lyktes i å bli et av vår tids popikon på linje med den fem år eldre Madonna. Som komponist har han skrevet seg inn i pophistorien med en rekke uforglemmelige hits, og om man vil, skulle man kunne legge både musikken og livet hans inn i en sosiologisk studie og se hvordan den utviklet seg i tråd med de skiftende økonomiske og etiske konjunktorene på åtti- og nittitallet.

I 1998 kom George Michael mer eller mindre ufrivillig ut av skapet etter en episode på et offentlig toalett i LA. Michael valgte deretter å stå åpent fram som homofil – riktignok tjuer år etter at resten av verden hadde forstått det, men det å forstå behøver ikke nødvendigvis bety å akseptere, og Michaels åpenhet må derfor likevel betegnes som både modig og viktig. Man skulle også kunne si at dette gjorde det lettere for Michael å bli mer frittalende på andre områder, noe som har gjort at han i dag regnes som en mer politisk artist enn tidligere.

I denne filmen forteller han åpenhertig og med stor selvironi om sin oppvekst, sin karriere, og om opplevelsen av hvor umulig det fortonte seg å skulle være en av verdens mest ettertraktede artister og samtidig være homofil. Filmen fremstiller Michaels liv både som en klassereise og en reise mellom identiteter, og er samtidig en kavalkade i åttitallets popkultur med gjesteopptredener fra artister som Sting, Pepsi & Shirley og Spandau Ballet. Den lar oss også overvære Michaels første møte med Wham!-partner Andrew Ridgely på tjuer år. Filmen hadde premiere på Berlin Filmfestival og vises for første gang i Norge på Kortfilmfestivalen.

This is the story of Georgios Kyriacos Panayiotou – better known as George Michael – and his career to date as one of the world's bestselling pop artists. From his breakthrough with fluffy eighties pop with the duo Wham! in 1982 through his later development into adult pop music's Alessi, George Michael has become one of the pop icons of our time, on a par with the five year older Madonna. As a composer, he has written himself into pop history with a string of unforgettable hits, and both his music and his life can be read as a sociological study of sorts, tracing the shifting economic and ethical conditions during the 1980s and '90s.

In 1998 George Michael came out of the closet, more or less voluntarily, after an episode at a public restroom in LA. Following that, Michael decided to come out as openly gay – albeit, twenty years after the rest of the world already knew. But knowing does not necessarily mean accepting, and Michael's openness must still be viewed as courageous and significant. This has also made it easier for him to become more outspoken on other issues, and he is today regarded as a more political artist than earlier.

In this film he talks candidly and with great self-irony about growing up, his career and how impossible he felt it was to be gay and at the same time one of the world's most sought-after artists. The film depicts Michael's life as a journey between identities as well as social classes, but it also serves as a cavalcade of 1980s pop culture, with guest performances by artists like Sting, Pepsi & Shirley and Spandau Ballet. We also witness Michael's first meeting with Wham! partner Andrew Ridgely in twenty years. The film premiered at the Berlin Film Festival. This is its first screening in Norway.

THE GRACE LEE PROJECT

Prosjektet 'Grace Lee'

BetaSP | 68 min
USA | 2005

Regi/Direction Grace Lee
Manus/Screenplay Grace Lee
Amy Ferraris
Foto/Camera Jerry A. Henry
Klipp/Edit Amy Ferraris
Lyd/Sound Tom Edgar
Musikk/Music Woody Pak
Animasjon/Animation Barkada (ko) art and design
Prod/Prod Grace Lee for
LeeLee Films Production
Kontakt/Contact: Chris George at
Women Make Movies
462 Broadway, Suite 500W
New York
NY-10013
T: +1 212 925 0606
E: cgeorge@wmm.com

GRACE LEE er fra Columbia, Missouri og bor nå i Los Angeles. Hun har også regissert «Best of the Wurst» (2004), som hadde premiere ved Berlinale Talent Campus under filmfestivalen i Berlin i 2004. Hennes tidligere filmer er «Barrier Device» (2002), «The Ride Home» (2000), «Girl Meets Boy» (1999) og «Camp Arirang» (1996)

GRACE LEE is from Columbia, Missouri, and now resides in Los Angeles, with intermittent travels to Seoul, New York and San Francisco. She has also made «Best of the Wurst» (2004), which premiered at the Berlinale Talent Campus during the 2004 Berlin Film Festival. Her previous films are «Barrier Device» (2002), «The Ride Home» (2000), «Girl Meets Boy» (1999) and «Camp Arirang» (1996)

«Man burde ikke være så opptatt av hva man heter,» sa Runar Døving i et oppsummeringsforedrag på Kortfilmfestivalen. Og kanskje er det sant. Det er likefullt et faktum at noen navn klinger mer enn andre, enten de bare har en eksotisk touch, eller at de er så til de grader spesielle at de antar en nærmest mytisk karakter. Andre navn igjen er så vanlige at man knapt nok husker dem. I USA hørte nok navnet Grace Lee til den senere kategorien, men har samtidig med denne filmens seiersgang på kinoer oppnådd det motsatte. For etter denne filmen er ikke Grace Lee bare et navn, det er et symbol på feilslåtte stereotype forestillinger. Filmen starter som et selvbiografisk prosjekt der den noe forvirrede filmskaperen Grace Lee sliter med spørsmål rundt sin identitet som amerikansk-koreansk kvinne. Etter at hun flytter hjemmefra og får nye venner, oppdager hun at de fleste hun møter enten har gått på skole eller jobbet sammen med en Grace Lee. Og det underlige er at de fleste har stort sett det samme inntrykket av henne: en stille, pliktoppfyllende, noe kjedelig asiatiske dame. Etter hvert begynner Grace Lee å rette prosjektet bort fra seg selv, og blir mer interessert i selve Grace Lee-karakteren. Hvem er hun egentlig? Via en web-side kommer hun i kontakt med en lang rekke andre Grace Lee-er og oppdager ikke overraskende at sannheten er en helt annen enn antatt. Grace Lee er en pensjonert kvinne som har viet hele sitt liv til kampen for svartes rettigheter, Grace Lee er en jente som satte fyr på skolen, Grace Lee er en lesbisk aktivist, og Grace Lee er en kvinne som har åpnet hjemmet for mishandlede kvinner. I tillegg til å utfordre stereotypene og by på en rekke interessante og ikke minst absurde møter, klarer denne filmen – tvert imot hva som var utgangspunktet – å snu fokus fra det selvpoptatte til det generelle. Dermed tar den også et etterlengtet oppgjør med trenden av personlige, navlebeskuende dokumentarer. Bare det er grunn nok til å se *The Grace Lee Project*.

«You should not be so concerned with what your name is,» Runar Døving said in his evaluation lecture during a previous festival. And perhaps that is true. Still, it cannot be denied that some names do sound better than others – they may have a touch of the exotic or they may be so spectacularly special that they attain a nearly mythical significance. Other names are so common that they are hard to remember. In the US, the name Grace Lee probably belonged to the latter category, but as a consequence of this film's success at the box office, the opposite has happened. For after this film, Grace Lee is not just a name any more but has become a symbol of misguided stereotypical attitudes. The film starts out as an autobiographical project where the somewhat confused filmmaker Grace Lee wrestles with issues concerning her identity as an American-Korean woman. After she has moved away from home and found new friends, she discovers that most people she meets have either gone to school with or worked with someone named Grace Lee. And the strange thing is that most of them generally have the same impression of her: a quiet, conscientious and somewhat boring Asian lady. Gradually, *Grace Lee's project* takes on a new direction, away from her, and she becomes more interested in the Grace Lee personality itself. Who is she really?

In addition to challenging stereotypes and offering a number of interesting, and not least absurd, encounters, this film manages – quite the reverse of its original intention – to turn its focus away from the self-absorbed to the universal. Thus it also takes a long-awaited confrontation with the trend of personal, self-obsessed documentaries. Just that is reason enough to watch *The Grace Lee Project*.

HOW LITTLE WE KNOW OF OUR NEIGHBORS

Så lite vi vet om våre naboer

MiniDV | 49 min
USA | 2005

Regi/Direction	Rebecca Baron
Manus/Screenplay	Rebecca Baron
Foto/Camera	Rebecca Baron Adele Horne Matt Hale Carole Kim
Klipp/Edit	Rebecca Baron
Lyd/Sound	Maile Colbert
Musikk/Music	Maile Colbert
Stemme/Voice	Suzan Crowley
Prod/Prod	Rebecca Baron
Kontakt/Contact	Brigid Reagan Distribution Manager Video Data Bank School of the Art Institute of Chicago 112 S Michigan Ave Chicago, IL 60603 T: +1 312 345 3550

Ordet 'overvåkingskamera' har for mange en dårlig klang. Assosiasjonene går først og fremst til en orwellsk form for kontroll, og ikke så mye til sikkerhet for den enkelte. I dag er de fleste krokene i en storby dekket av overvåkingskameraer som registrerer hver minste bevegelse i det offentlige rommet. Man skulle kunne tenke seg at kameraene kunne brukes i et sosialantropologisk øyemed, og ikke bare til overvåking og kontroll i forbindelse med bekjempelse av kriminalitet. Og tanken er verken ny eller uprøvd.

Rebecca Baron forteller i denne filmen om The Mass Observation Movement i England i begynnelsen av 1930-tallet, et prosjekt som gikk ut på å dokumentere menneskers oppførsel ved hjelp av en form for skjult kamera, og som skulle være en slags mellomting mellom folkelivsforskning og studier i atferdspsykologi. En rekke fotografer utstyrt med spionkameraer deltok i prosjektet, og de gikk rundt på gater, kafeer og skoler og fotograferte fra hofta, eller gjennom knappehullet. En hel del av disse bildene finnes fremdeles, og Baron blander arkivmateriale med intervjuer av fotografer. Men hun klipper også inn lengre sekvenser filmet gjennom overvåkingskameraer. Dermed viser hun også hvordan overvåkingskameraets estetikk har forandret seg, fra 30-tallets spionfotografier, som tross alt hadde en klar avsender, til det mekanisk observerende videobildet som helt mangler subjekt. Estetikken er kjent, og vi finner spor av den både i reality-tv, film og kunst. Men hvilket blikk er det som representeres? Er det Storebrors? Statens? Eller er det blikket til et anonymt kollektiv av kikkere?

REBECCA BARON bor og jobber i Los Angeles. Filmene hennes er vist på festivaler og gallerier over hele verden, bl. a Rotterdam internasjonale filmfestival, New York filmfestival og Whitney Museum of American Art. «Så lite vi vet om våre naboer» (2005) er hennes tredje film.

REBECCA BARON works and lives in Los Angeles. Her films have been shown at festivals and galleries all over the world, including the International Film Festival Rotterdam, the New York Film Festival and Whitney Museum of American Art. «How Little We Know of Our Neighbours» (2005) is her third film.

The words 'surveillance camera' have an ominous ring for many. We primarily associate them with an Orwellian form of control, and not so much with individual safety. Today, every nook and cranny of a big city has a surveillance camera, recording every little movement in the public space. But it is conceivable that such cameras could be put to use for social-anthropological purposes, not only for surveillance and control in the fight against crime. And this thought is neither new nor untried.

In Baron's film she talks about the Mass Observation Movement in England during the early 1930s, a project that documented people's behaviour by the use of a form of hidden camera. It was supposed to be a sort of cross between researching people's everyday lives and a study of behavioural psychology. A number of photographers equipped with hidden cameras participated in the project, walking the streets, cafés and schools, shooting from the hip or through a but-tonhole.

Many of these photos are preserved, and Baron mixes archive material with interviews with photographers, but also includes longer sequences filmed by surveillance cameras. In this way, she shows how surveillance camera aesthetics has changed, from 1930s spy photographs, which after all had a definite sender, to the mechanically observing video image, which totally lacks a subject. The aesthetics are well-known and we find traces of them in reality TV, film and art. But whose eye is represented here? Is it that of Big Brother, or the government, or is it the eye of an anonymous community of peeping Toms?

I FOR INDIA

BetaSP | 70 min
England | 2005

Regi/Direction Sandhya Suri
Manus/Screenplay Sandhya Suri
Foto/Camera Sandhya Suri
Lars Lenski
Klipp/Edit Cinzia Baldessari
Brian Tagg
Lyd/Sound Karl Atteln
Markus Loebel
Prod/Prod Carlo Cresto-Dina
for Fandango, zero west
Kontakt/Contact Celluloid Dreams
2 rue Turgot
FR-75000 Paris
T: +33 1 4970 0370
E: info@celluloid-dreams.com
www.celluloid-dreams.com

SANDHYA SURI (f. 1973) har studert dokumentarfilm ved the National Film and Television School in England. Avgangsfilmene hennes, kortfilmen «Safar» (2002), deltok på en rekke festivaler, og mottok priser både ved Cinéma du Réel i Paris og München internasjonale dokumentarfilmfestival. «I for India» (2005) er hennes første lange dokumentarfilm.

SANDHYA SURI (b. 1973) studied documentary film at the National Film and Television School in England. Her graduation film, the short «Safar» (2002), has been screened at a number of festivals and won awards at both Cinéma du Réel in Paris and the Munich International Documentary Film Festival. «I for India» (2005) is her first feature-length documentary.

I 1965 hadde medisinstudenten Yash Pal Suri sett seg lei på den sporadiske forbindelsen med hjemlandet India, som var begrenset til noen få knapt hørbare samtaler over knitrete telefonlinjer. Han gikk dermed til innkjøp av to Super-8 filmkameraer, to projektorer, og to lydbåndopptakere, og sendte et sett hjem til foreldrene i India. I løpet av de følgende tiårene filmet Yash familien og omgivelsene sine – snø, kvinner i miniskjørt, supermarkeder – alt som var nytt og ukjent for en inder i England. Og ikke minst for indere i India. Han byttet deretter filmdagbok med foreldrenes opptak fra dagliglivet i India, og klarte dermed både å holde seg oppdatert på hjemlandet samtidig som han bidro til en form for kulturutveksling.

For Yash og familien ble kameraet både en trøst og en måte å takle den lammende nostalgien som rammer mange mennesker i eksil. Nostalgien er også et sterkt element i denne filmen, ikke minst på grunn av super 8-bildene og de gamle lydopptakene. Men regissøren, (Yashs datter) er verken opptatt av å dyrke det sentimentale eller å over-analysere. Hun lar bildene tale for seg og viser hvordan en form for hybrid-liv oppstår i sammensmeltningen av to kulturer. Og ved å klippe arkivmateriale fra tv inn mellom familiens super 8-bilder, setter hun også familiehistorien inn i en større sammenheng og viser hvordan engelskmennene taklet den massive innvandringen på seksti og syttitallet.

I for India er en visuelt slående film som var en av favorittene på årets Sundance-festival.

In 1965 Yash Pal Suri, a medical student, got fed up with having only sporadic contact with his homeland India, limited to a few, barely audible conversations through crackling phone lines. He consequently bought two Super-8 film cameras, two projectors and two tape recorders, and sent one set to his parents in India. Over the following decades, Yash filmed his family and his surroundings – snow, women in miniskirts, supermarkets – everything that was new and unfamiliar to an Indian in England, and not least to Indians in India. He then swapped his film diaries with his parents' footage of everyday life in India, and in this way, he succeeded in keeping up-to-date on his home country as well as furthering a cultural exchange of sorts.

To Yash and his family, the camera became both a comfort and a way of dealing with the paralysing nostalgia that many people in exile suffer from. Nostalgia is also a powerful element in this film, not least due to its Super-8 footage, and the old sound recordings have a confirming effect, but the director (Yash's daughter) is neither concerned with pursuing sentimentality nor with over-analysing.

She lets the images speak for themselves and shows how some sort of hybrid life arises out of the intertwining of two different cultures. And by editing together TV archive footage and the family's Super-8 images, she also puts the story of her family into a larger context and shows how the English handled the massive immigration of the 1960s and '70s.

I for India is a visually striking film and was one of the favourites at this year's Sundance festival.

NEWS FROM HOME, NEWS FROM HOUSE

En film om et hus

DVD | 86 min
Israel, Frankrike/France,
Belgia/Belgium | 2005

Regi/Direction	Amos Gitai
Manus/Screenplay	Amos Gitai
Foto/Camera	Haim Assias Nurith Aviv Vladimir Truchovski, Emanuel Aldema
Klipp/Edit	Isabelle Ingold Nili Richter Rina Ben Melech
Lyd/Sound	Ravid Dvir Alex Claude Oleg Kaiserman, Michel Kharat Oded Hornik
Prod/Prod	Agav Films
Kontakt/Contact	Agav Films 7 Rachi Street Tel Aviv IL-63265 T: + 972 35 255 971 E: amos@amosgitai.com

Dette er en film om et hus og et hjem. Det ble overgitt av sine palestinske eiere under krigen i 1948, og overtatt av den israelske stat samme år. Det ble deretter leid ut til jødisk-algerianske immigranter i 1956, for så å bli solgt til en professor som bygde det om til et tre etasjes hus i begynnelsen av 1980-årene.

Det er ikke første gang dette huset har blitt gjenstand for en film. Med *News from Home/News from House*, avslutter Gitai en trilogi som begynte med *House* i 1980 og fortsatte med *A House in Jerusalem* i 1998.

Gjennom å grave i historien til et hus, har Gitai laget et slags arkeologisk filmprosjekt, som til syvende og sist har kommet til å handle om menneskene som har bodd der. I løpet av de 25 årene som har gått siden den første filmen, har huset fått stadig nye eiere, nye historier, og har med det utviklet ny identitet. Men fremdeles representerer bygningen og alle dens eiere det følelsesmessige og fysiske problemet som er knyttet til konflikten mellom Israel og Palestina.

This is a film about a house and a home. Abandoned by its Palestinian owners during the 1948 war and taken over by the Israeli state, it was later rented by Jewish-Algerian immigrants in 1956 before being sold to a professor who rebuilt it into a three-storey house in the early 1980s.

It is not the first time that this house has been the subject of a film. With *News from Home/News from House*, Gitai ends a trilogy that begun with *House* in 1980 and continued with *A House in Jerusalem* in 1998.

By excavating the history of a house, Gitai has made a sort of archaeological film whose subject is ultimately the people who have lived there. During the twenty-five years since the first film, the house has seen a steady stream of new owners and new stories, causing it to develop a new identity. But the building and all the owners nevertheless represent the emotional and physical problem inherent in the conflict between Israel and Palestine.

AMOS GITAI er opprinnelig utdannet til arkitekt, men har siden 70-tallet vært virksom som filmregissør. Han har laget over 40 filmer – både dokumentarfilmer og fiksjonsfilmer – av hvilke «Kadosh» (1999), «Kippur» (2000) og «Promised Land» (2004) kanskje er de mest kjente. Han har vært representert på de fleste store filmfestivaler, og vunnet priser både i Cannes og Venezia. «News from Home/News from House» ble presentert på årets Forum Berlin.

AMOS GITAI was originally educated as an architect, but has been a film director since the 1970s. He has made more than forty films – both documentaries and fiction films – of which «Kadosh» (1999), «Kippur» (2000) and «Promised Land» (2004) are his most renowned. He has been represented at most major film festivals and has won prizes in both Cannes and Venice. «News from Home/News from House» premiered at this year's Forum Berlin. .

RYBAK I TANTSOVSHITSA

The Fisherman and the Dancing Girl
Fiskeren og hans dansende kone

BetaSP | 54 min

Russland/Russia | 2005

Regi/Direction	Valeri Solomin
Manus/Screenplay	Valeri Solomin
Foto/Camera	Vladimir Panomariov
Klipp/Edit	Valeriy Solomin
Lyd/Sound	Andrey Popov
Prod/Prod	Andrey Popov og Valeriy Solomin for Kino-Siberia Film Production Company
Kontakt/Contact	Kino-Siberia Film Production Company Nemirovicha-Danchenko 122, apt.332, RU-63087 Novosibirsk

I dypet av Sibir i en utpost ved havet driver Natalia, Youri og deres to barn en værstasjon. Man kan knapt nok tenke seg en mer øde tilværelse. Det eneste som finnes er havet, vinden, regnet og stormen som feier over den lille stasjonen. Men midt i isolasjonen finnes en slags idyll likevel. Solomins portrett av denne værbitte lille familien er blitt en nydelig fotografert film, som viser fire menneskers samhold og overlevelsessevne. Gjennom hverdagslige situasjoner, samtaler og betroelser blir vi kjent med familiemedlemmene og får en forståelse for den noe ambivalente kjærligheten de har til stedet.

«Home is where the heart is» er riktignok en sliten klisje, men den får ny betydning etter å ha sett denne filmen.

VALERI SOLOMIN (f. 1938 i Novosibirsk, Russia) har mer enn 30 dokumentarer bak seg som regissør eller fotograf. Han har vunnet mange priser ved russiske og utenlandske filmfestivaler.

VALERI SOLOMIN (b. 1938, Novosibirsk, Russia) has more than 30 documentary films to his credit as director and director of photography. He has won many awards at Russian and international film festivals.

In the depths of Siberia, at an outpost by the ocean, Natalia, Youri and their two children run a weather station. A more desolate existence is hard to imagine. There is only ocean, wind and rain, not to mention the storms that sweep the small station. But in the midst of this isolation some sort of idyll can still be found.

Solomin's portrait of this weather-beaten small family is a beautifully shot film that shows the solidarity and survival ability of four human beings. Through everyday situations, conversations and confessions, we get to know the various family members and to understand their somewhat ambivalent love for this place.

«Home is where the heart is» is indeed a tired cliché but it will take on new meaning after you see this film.

SIGRID OCH ISAAC

Sigrid and Isaac

35mm | 76 min

Sverige/Sweeden | 2005

Regi/Direction	Anders Wahlgren
Manus/Screenplay	Anders Wahlgren
Foto/Camera	Sven Ranelf Anders Wahlgren
Klipp/Edit	Anders Wahlgren
Lyd/Sound	Christian Christensen
Musikk/Music	Semmy Stahlhammer
Stemmer/Voice	Gunilla Rööf Philip Zandén
Prod/Prod	Suecia Film
Kontakt/ Contact	Anders Wahlgren wahlgren.suecia@swipnet.se

Dette er en film om kunstnerparet Sigrid Hjertén og Isaac Grünewald, og om deres kjærlighet, kunstnerskap og kamp for å overleve i første halvdel av 1900-tallet.

Regissør og manusforfatter Anders Wahlgren har hatt tilgang til et unikt materiale av etterlatte brev, fotografier, filmopptak, politiprotokoller og avisartikler. Det har blitt til et kammerspill, en dialog for to skuespillere som agerer til autentiske og nye filmopptak.

Filmen begynner i Stockholm. Året er 1909 og Sigrid og Isaac treffer hverandre på en fest. Isaac lokker Sigrid med seg til Paris for at hun skal få møte den nye kunsten på Henri Matisse's malerskole, hvor Isaac allerede er elev. Herfra følger vi dem gjennom et langt og brokete ekteskap hvor de begge blir satt på prøve og må takle mye motgang. Sigrid kjemper for å bevare sitt kunstnerskap på en tid hvor det forventes av henne at hun skal ofre seg for familie og barn. Og Isaac, som raskt opparbeider seg en posisjon innen kunstlivet, blir på tretti- og førtitallet lidende under en stadig tiltagende jødehets.

«Sigrid og Isaac» er legendariske innen svensk kunsthistorie, og i dette subtile tegnede portrettet hvor alt fortelles gjennom dialog, kommer man tettere innpå både personer og problemstillinger enn man vanligvis gjør i lignende filmer.

Filmen ble en uventet suksess på svenske kinoer, og vises for første gang i Norge på Kortfilmfestivalen.

ANDERS WAHLGREN (f. 1947) er manusforfatter, regissør, klipper og produsent. Han har arbeidet med film siden 1969 og er mest kjent for sine dokumentarer om Stockholm og Göteborg. Filmen «Sigrid och Isaac» ble en stor suksess på svensk kino tidligere i år.

ANDERS WAHLGREN (b. 1947) is a scriptwriter, director, editor and producer. He has worked with film since 1969 and is renowned for his documentaries about Stockholm and Göteborg. «Sigrid and Isaac» was a huge box office success in Sweden earlier this year.

This is a film about two artists, Sigrid Hjertén and Isaac Grünewald, and about their love, artistic life and struggle to survive in the time before, during and after the Second World War.

Director and scriptwriter Anders Wahlgren has had access to a unique collection of letters, photos, film footage, police records and newspaper articles. This information has been turned into a chamber piece, a dialogue for two actors in accompaniment to both authentic and new footage. The film starts in Stockholm. The year is 1909, and Sigrid and Isaac meet each other at a party. Isaac persuades Sigrid to go to Paris with him to see the new art flourishing there at Henri Matisse's painting school, where Isaac already is a student. From here, we follow them through a long and difficult marriage where both of them are put to the test and must face a great deal of adversity. Sigrid struggles to continue her artistic life in an age where she is expected to sacrifice herself for husband and children. Isaac, who has rapidly obtained a standing in the artistic community, suffers under the increasingly hateful attitudes towards Jews during the 1930s and '40s. Sigrid and Isaac are legends in Swedish art history and in this subtly drawn portrait, where everything is told through dialogue, you will get a much closer look at the characters and issues than in other films of a similar nature.

The film became an unexpected success at the Swedish box office. This is its first screening in Norway.

SISTERS IN LAW

Lovens søstre

35mm | 104 min

England, Kamerun/Cameroon | 2005

Regi/Direction Kim Longinotto
 Florence Ayisi

Foto/Camera Kim Longinotto

Klipp/Edit Ollie Huddleston

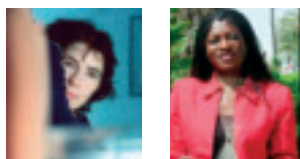
Lyd/Sound Mary Milton

Musikk/Music D'Gary

Med/With Beatrice Ntuba
 Vera Ngassa

Prod/Prod Kim Longinotto
 for Vixen Films

Kontakt/Contact Vixen Films
 26 Balfour Road
 EN-London N5 2 HE
 T: +44 (0) 20 73 59 73 68
 E: tg@tgraham.demon.co.uk

FLORENCE AYISI var medregissør på dokumentar-filmen «Reflections» (2004), om en farget britisk danser/koreograf i Cardiff, og hun lagde kortfilmen «My Mother: Isange» (2005) i anledning den internasjonale kvinnedagen i 2005. Hun underviser i praksisrelatert forskning ved International Film School Wales ved University of Wales i Newport.

KIM LONGINOTTO har sammen med Claire Hunt laget en rekke dokumentarfilmer, blant annet «Hidden Faces» (1990), om og med egyptiske kvinner. Longinotto har også registrert publikumsvinneren «Dream Girls» (1993) om et spektakulært japansk musikkteaterselskap. Med «Divorce Iranian Style» (1998) innledet hun et samarbeid med Ziba Mir-Hosseini, som fortsatte med «Runaway» (2001), om et tilfluktssted for piker i Teheran. «Dream Girls», «Runaway» og «The day I Will Never Forget» (2002) har alle blitt vist på Kortfilmfestivalen.

FLORENCE AYISI co-directed the documentary «Reflections» (2004), about a black British dancer/choreographer in Cardiff. She made the short film «My Mother: Isange» (2005) to mark International Women's Day 2005. She teaches practice-based research at the International Film School Wales, University of Wales, Newport.

KIM LONGINOTTO has, with Claire Hunt, made a number of documentaries, including «Hidden Faces» (1990), about and with Egyptian women. Longinotto has also directed the popular «Dream Girls» (1993) about a spectacular Japanese musical theatre company. Her «Divorce Iranian Style» (1998) marked the start of her co-operation with Ziba Mir-Hosseini, which continued with «Runaway» (2001), about a sanctuary for girls in Tehran. «Dream Girls», «Runaway» and «The day I Will Never Forget» (2002) have all been previously screened in Grimstad.

Kim Longinotto er en filmskaper som går rett inn i kjernen av problemet, gjerne der det gjør mest vondt, og prøver deretter å fokusere på å finne en utvei. Det er derfor filmene hennes alltid gir håp. Sånn er det også med hennes siste film, *Sisters in Law* (2005).

Her tar hun oss med til en rettsal i Kumba, en liten by i den sørlige delen av Kamerun. Vi får møte Vera Ngassa som er representant for påtalemyndighetene og Beatrice Ntuba som er dommer i forhørsretten; to kvinner som gjennom sitt virke i det kamerunske rettsvesenet har utfordret gamle verdier, samtidig som de har tatt et oppgjør med flere generasjoners mishandling og undertrykking av kvinner og barn.

Før deres inntreden i retssalen hadde det ikke vært felt noen dom for vold mot ektefelle på 17 år. En av grunnene til det er at svært få av overgrepene ble anmeldt. Sannsynligheten for at en kvinne skulle bli tatt på alvor var liten, og påtrykket fra venner og familie om at hun skulle holde munn var til gjengjeld svært stor. Men nå har ting forandret seg. Og etter at Ngassa og Ntuba tok saken, er det stadig flere kvinner som våger å stå fram og anmelde overgriperne.

I løpet av filmen følger vi fire rettsaker, som alle handler om vold mot kvinner. Men vi får også se at det ikke bare er menn som er overgripere. En av de mer smertefulle sakene involverer en seks år gammel jente som har rømt fra sin mishandlende tante.

Som film er *Sisters in Law* både spennende – som et rettsdrama – og oppløftende. Det er ikke overraskende at disse kvinnene har inspirert kvinner i muslimske samfunn til å heve sine stemmer og protestere mot flere hundre års mannlig dominans. Den er også et argument for at utdanning er første skritt mot forandring.

Filmen vant Prix Art et Essai i Cannes 2005, og har vært vist på nærmere 100 festivaler verden over.

Kim Longinotto is a filmmaker that goes straight to the core of the problem, often where it hurts the most, and then tries to focus on finding a way out. This is why her films always raise hope, like her latest, *Sisters in Law* (2005).

Here she takes us to a courtroom in Kumba, a small city in South Cameroon. We meet Vera Ngassa who represents the prosecuting authorities, and Beatrice Ntuba who is a judge at the magistrate's court: two women who through their work in the Cameroonian judicial system have challenged old values, while simultaneously confronting several generations worth of abuse and oppression of women and children.

As a film, *Sisters in Law* is both suspenseful – like a courtroom drama – and uplifting. It is not surprising that these two women have inspired women in Moslem societies to raise their voices and protest against several hundred years of male dominance. The film is also an argument for education as the first step on the way to change.

Sisters in law won Prix Art et Essai in Cannes in 2005 and has been screened at almost hundred festivals.

SYMBIOPSYCHOTAXIPLASM: TAKE 1

35 mm | 72 min
USA | 1968

Regi/Direction	William Greaves
Foto/Camera	Stevan Lerner Terrence Filgate
Klipp/Editing	William Greaves
Musikk/Music	Miles Davis
Lyd/Sound	Jonathan Gordon Nicky Kaplan
Med/With	Patricia Ree Gilbert Don Fellows Susan Anspach Jonathan Gordon
Prod/Prod	Kristiina Pervilä for Millenium Film Oy
Kopi fra/Print source	William Greaves for Take One Productions
Kontakt/Contact	William Greaves Productions PO Box 2044 Radio City Station New York NY 10101-2044

Det er ikke ofte man ser en film og tenker at den må være den eneste i sitt slag. Men *Symbiopsychotaxiplasm*-filmene er nok det. De kan beskrives som et forskningsprosjekt; eksperimentelle filmessays med elementer av jazz, cinéma vérité og ordinær fiksjonsfilm. uten at det heller er noen uttømmende beskrivelse. Den første filmen utspiller seg i 1968 og den andre i 2003. Mens den første er originalen, er den andre en videreføring og evaluering av prosjektet, med Steve Buscemi som med-evaluerer.

Utgangspunktet var en utforskning av skuespillerteknikker og en idé om at man kunne bruke moderne terapiformer som psykodrama for å oppnå en større inderlighet i spillet. Ideen ble utformet til et eksperiment som fant sted under en prøvefilming i Central Park, hvor utgangspunktet skulle være en scene med et kran-glende par. Scenen ble deretter spilt på mange måter, og filmet med flere kameraer i flere forskjellige stiler; både som konvensjonell fiksjonsfilm, og som dokumentarfilm.

Men det er mer:

Symbiopsychotaxiplasm hadde en stab som var sterkt preget av revolusjonsånden av 1968, og som stilte seg kritisk til både regis-sørens egenrådige konsept og den mildt sagt udemokratiske og hierarkiske organiseringen av et film-team. De bestemte seg derfor for å ta over produksjonsmidlene i en slags lett-variant av en revolusjon – eller kanskje mer et mytteri – hvor de 'lånte' råfilm og utstyr og filmet seg selv mens de diskuterte hvordan det er mulig å lage film på en mer demokratisk måte. Da Greaves fremkalte rullene og oppdaget stabens heller svikefulle oppførsel, bestemte

han seg for spenne bein under hele revolusjonsforsøket, og heller innlemme diskusjonen som en del av regikonseptet og inkorporere opptakene i selve filmen – som et eksperiment i eksperimentet.

Det er som sagt vanskelig å beskrive hva slags type film *Symbiopsychotaxiplasm* er, men så er det jo også det som kjennetegner en god film: at den er umulig å forklare.

You will not often see a film and think that it must be a genre unto itself. But the *Symbiopsychotaxiplasm* films may be just that. They can be described as experimental film essays, with elements of cinéma vérité and the ordinary fiction film, but that is far from an adequate description.

The first film takes place in 1968 and the second one in 2003, and while the first film is the original, the second one is a further development and evaluation of the first, with Steve Buscemi as co-evaluator.

The basis for the project was to explore acting techniques and the idea that one could apply modern therapy forms, like psychodrama, to achieve greater intensity in the acting. The experiment itself took place during a trial shoot in Central Park, with a quarrelling couple as a starting point. The scene was filmed with several cameras and in different ways, both as a conventional fiction film and as a documentary.

SYMBIOPSYCHOTAXIPLASM: TAKE 2 1/2

35 mm | 99 MIN
USA | 2005

Regi/Direction	William Greaves
Foto/Camera	Stevan Lerner Terrence Filgate
Klipp/Editing	Christopher Osborn
Musikk/Music	Ron Carter
Lyd/Sound	Jonathan Gordon John Murphy John Oh
Med/With	Shannon Baker Audrey Henningham Marcia Karp Steve Buscemi
Prod/Prod	Kristiina Pervilä for Millenium Film Oy
Kopi fra/Print source	William Greaves for Take One Productions
Kontakt/Contact	William Greaves Productions PO Box 2044 Radio City Station New York NY 10101-2044

But there is more:

Symbiopsychotaxiplasm had a crew who were strongly affected by the revolutionary spirit of 1968 and were critical to both the autocratic concept of a director and the undemocratic and hierarchic, to put it mildly, organisation of a film crew. So they decided to take over the means of production in a 'revolution light' - or perhaps it was more like a mutiny - where they 'loaned' raw footage and equipment and filmed themselves while they discussed how it would be possible to make a more democratic film. When Greaves developed the film and discovered his crew's rather deceitful behaviour, he decided to pull the rug from under the whole attempted revolution by including the discussion as part of the director concept and incorporating the footage in the film itself - as an experiment within the experiment.

It is difficult to describe what kind of film *Symbiopsychotaxiplasm* is, but isn't that what characterises a good film - that it is impossible to explain?

WILLIAM GREAVES vokste opp i Harlem i New York og har vært en drivende kraft i det uavhengige filmmiljøet i hele sitt liv. Han flyttet til Canada i 1952 og arbeidet for National Film Board som manusforfatter og regissør. I sin tid i Canada studerte han under John Grierson, som anses for den moderne dokumentarfilmens far. Han har blant annet laget «Ali, the Fighter» (1971) og «Ralph Bunche: An American Odyssey» (2001), som hadde premiere på Sundance-festivalen. Totalt har han laget mer enn 200 dokumentarer og har vunnet over 70 priser på internasjonale filmfestivaler.

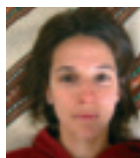
WILLIAM GREAVES grew up in Harlem, New York, and has been a driving force for independent filmmaking all his life. Relocating to Canada in 1952, Greaves worked for the National Film Board as a writer and director. While in Canada, Greaves studied under John Grierson, who is regarded as the father of modern documentary filmmaking. He has among others made «Ali, the Fighter» (1971) and «Ralph Bunche: An American Odyssey» (2001), which premiered at the Sundance Film Festival. In all, he has produced more than 200 documentary films and received more than seventy international film festival awards.

LA TRAVERSÉE

We, the Emigrants Overfarten

BetaSP | 68 min
Frankrike/France | 2005

Regi/Direction Elisabeth Leuvrey
Foto/Camera Renaud Personnaz
Samuel Dravet
Camille Cottagnoud
Klipp/Edit Bénédicte Mallet
Lyd/Sound Fabien Krzyzanowski
Samuel Mittelman
Musikk/Music Amar Amarni
Prod/Prod Laurent Bécue-Renard
for Alice/Artline Films
Kontakt/Contact: Alice Films Distribution
108, rue du bac
FR-75007 Paris
T: +33 8 70 30 96 76
E: alicefilms@free.fr

ELISABETH LEUVREY (f. 1968 i Algerie) Har tidligere laget en prisbelønnet film, «Matti Ke Lab», som ble vist på Kortfilmfestivalen 1998. «La traversée» er hennes andre film. Den mottok pris på årets Cinéma de Réel i Paris.

ELISABETH LEUVREY (b. 1968 in Algeria) She has previously made the award-winning film «Matti Ke Lab», which was screened in Grimstad in 1998. «La traversée» is her second film, it was awarded at this year's Cinéma de Réel in Paris.

Det bor nærmere 2 millioner algeriere i Frankrike i dag, og hver sommer er ferjene over Middelhavet stappfulle av folk som skal hjem – enten det er til Alger eller til Marseille. På disse ferjene møtes folk med samme bakgrunn, men med vidt forskjellige erfaringer og historier. De fleste passasjerene er arbeidsinnvandrere, men det finnes også franskfødte som vokste opp i Algerie under kolonitiden og som flyktet tilbake til Frankrike under krigen på 50- og 60-tallet. Felles for dem alle er at de savner noe. For enkelte er dette 'noe' helt konkret, som familie og venner. For andre handler savnet om en følelse av nostalgi og en lengsel etter noe som har vært. En kvinne sier at hun lengter til Algerie hele året, men så fort hun kommer dit vil hun bare hjem til Frankrike. En annen føler seg splittet mellom sine barn i Frankrike, som er annengenerasjons innvandrere og som føler seg franske på alle måter, og sin familie i Algerie. *La traversée* er samtidig en enhetlig og kompleks film. For selv om temaet for samtalene er det samme, er innfallsvinklene mange. Regissøren følger med som flue på veggen. Hun observerer og lytter til alle samtalene og diskusjonene som pågår, og lykkes dermed i å beskrive både de følelsemessige og politiske sidene ved det å leve i eksil.

Nearly two million Algerians live in France today, and every summer the ferries across the Mediterranean are crammed with people going home – either to Algiers or to Marseille. On these ferries, people with similar backgrounds but widely differing experiences and stories meet. Most of the passengers are immigrant workers but there are also French-born people who grew up in Algeria in colonial times and fled back to France during the war of the 1950s and '60s.

Common to all is that they miss something. To some, this is a very tangible thing, for example family and friends. To others, it is about feelings of nostalgia and a yearning for things that once existed.

One woman says that she longs for Algeria all year but as soon as she gets there, all she wants is to go back to France. Another woman is torn between her family in Algeria and her children in France, who are second-generation immigrants and feel French in every way.

La traversée is a homogenous yet complex film. For even though the subject of the conversations is the same, the angles vary. The director is a fly-on-the-wall observer that listens to every conversation and discussion, and thus succeeds in describing both the emotional and political aspects of living in exile.